

בתערוכת "מגמות 1" קובצה כמעט כל העילית של המשמרת הצעירה והעולה בציור בארץ. תשעה האמנים שיצירותיהם מהוות את התערוכה הגיעו כולם לגיבוש סגנון אישי, והמאפיין את כולם הוא השימוש האישי והתודעה המלאה ביחידות המבנה הפלסטיות. מבחינה זו, מהווה התערוכה חתך מבהיר והדגמת המגמות השונות המהוות את האתגר לדור הציירים הצעירים בארץ. הזרם היחיד של לא נכלל, הוא זרם המופשט הגיאומטרי. אביבה אורי מיוצגת בחמישה רישומים, המפגינים שוב את יכולתה הבלתי-מוגבלת ליצירת תבניות צורניות אורגניות ובעלות הגיון ציורי מעולה. אימרתה של אוסקר ויילד "הטבע מחקה את האמנות", מקבלת כאן משמעות שונה מאוד מלגלגותו הצינית של אומרה. רישומיה של אביבה אורי הם תהליך שאינו מחקה את הטבע ויחד עם זאת אפשר למצוא גם ברישומים וגם בטבע אותה חוקיות עצמה, שכל הניסיונות להגדירה במונחים של שיווי משקל, תנועה והתפתחות מיכנית של צורה, עולים בתוהו נוכח הרבגוניות והעושר הבלתי-נדלה של הטבע ושל יצירת אמת.

אברהם אופק מיוצג ע"י ארבעה ציורי גואש ושלושה תדפיסים. גישתו של אופק היתה, והינה, במסגרת הריאליזם הלירי ובאה לידי ביטוי בעיקר בגואשים, שלמרות ביצועם הגראפי, מורגשת בהם ידו החופשית של הצייר. דווקא הצד הצורני לקוי מעט בציוריו של אופק ואין פרופורציה סדירה בין המבנים הגיאומטריים באופיים (הבתים) ובין התנועתיים (שמיים, אוויר, ואפילו עצם מבנה ההרים). התדפיסים של אופק גראפיים מאוד ולעיתים נראים כסקיצה לקישוט קיר דקורטיבי.

אורי ריזמן מציג חמש עבודות שמן הקרובות לעבודותיו של הצייר גרוס עד כדי אי-הבחנה ביניהם. אמנם גרוס משתמש בחומריות שריזמן מעדיף משטחים רחבים של צבע טהור, אך מבחינת עצם תפיסת עיצוב המשטח והחזרה לדימויים ריאליסטיים, אין כל הבדל בין השניים. בבדיקה מדוקדקת יותר, מתברר שחלק מציוריו של אורי ריזמן אינו עומד במבחן המבנה, אם מתעלמים מהדימוי הפיגורטיבי.

רפי לביא מציג חמש עבודות שמן מתקופות שונות, המעידות על הסתערותו לעבר בעיות צבעוניות וצורניות מורכבות יותר ויותר. עבודותיו המאוחרות מדגימות את תודעתו של רפי ליחידות המבנה ואת שימושו הבלתי-מקובל בקו כיוצר משטח וטקסטורה, ובמשיכת המכחול הרחבה כמוסכת רגישות ותנועה. נוסף על כך שזהו מבנה במובן המקובל, הוא מעמיס עליו תבנית נוספת, המרחיבה את משמעות המצויר.

אודרי ברגר (חמישה ציורי שמן) מפתחת בעקביות עקשנית את סגנון האקספרסיוניזם המופשט. על השטחים בעלי המתח שהופיע בתצוגותיה האחרונות, נוספה גם השתברות צבעים, המרככת מעט את נוקשות התנועות ומוסיפה להן גיוון קליל יותר. יגאל תומרקין מיוצג בשישה "אובייקטים" ובשלושה פסלים. על שימושו המיוחד של

תומרקין בחומריות כבר נכתב בעת תערוכת היחיד שלו. אפשר רק להוסיף, שבמוצגים הנוכחיים מופיע שימוש מצומצם יותר באפקטים דרמטיים וחיפוש רב יותר בקליגראפיה, המהווה חלק מהמבנה הציורי. הפסלים של תומרקין מאופקים הרבה יותר והצורה שבהם קפדנית, להוציא את השימוש בתיל הברזל בפסלו, שהוא אלגנטי ומרכך שלא לצורך את תבנית הפסל.

פנינה חזן מופיעה הפעם דווקא בציורי שמן ולא באקוורלים. אם אמנם מהווים ציורים אלה את מיטב ציורי השמן של פנינה חזן, יש להצטער שהעדיפה להציגם במקום אקוורלים. אמנם תכונות היסוד המופיעות באקוורלים מצויות גם כאן, אך בצורה דהויה ואטומה יחסית. אי אפשר לבנות ציור שמן באותה דרך ובאותו מערך צורני המתאפשר באקוורל. צבי טולקובסקי מציג חמישה ציורים אסתטיים ודקורטיביים ביותר. טולקובסקי יוצר בחומר משטח דמוי-טיח בו הוא חורט מערך קווי וממלאו לאחר מכן בצבע כהה שמדגישו כל הצבעוניות של טולקובסקי היא לשימוש דקורטיבי בלבד ולמעשה גם כאשר הוא משתמש בצבעי ירוק, חום ואדום, התפיסה היא בשחור-לבן. המערך הקווי כשלעצמו נאה מאוד, אך מיטשטש משום הצבעוניות הקישוטית והחומריות, שגם היא כצבעוניות, ממלאה בעיקר תפקיד של אווירה.

שמעון אבני מהווה את אחת הפתעות הנעימות של התערוכה. צייר זה, שדרכו אינה אצה לו, מתקדם לאט, עקב בצד אגודל, במסגרת הסגנון המופשט הלירי שפיתח לעצמו והגיע בו לסגנון אישי. ציוריו מוכיחים שבעקביות ובהתמדה אפשר להגיע לתוצאות משכנעות יותר מאשר בקפיצות דרך והברקות האהובות כל כך על רבים מהציירים. עבודותיו האחרונות של שמעון אבני בנויות על איזון נאה של תנועות מכחול בוואריאציות מתגבהות והולכות מפני הבד ועד לשכבת הצבע העליונה. בעבודות אלה הגיע אבני לצלילות רבה יותר מאשר אי-פעם, למרות הבעיות שהתעוררו אצלו עם הוויתור על פיתוח צבעוני לפי סולם גוונים ומעבר לפיתוח צבעוני בצבעים טהורים יותר.